

В результате организации самостоятельной работы должна быть создана система как организационно-сложное целое, основными элементами которой являются: студент – субъект деятельности; предмет деятельности студента; процесс как совокупность действий студента над предметом; цель как предмет продукта результата деятельности; продукт как следствие преобразования предмета; условия (внешние) действия студента над предметом; мотив как внутренняя цель деятельности; средства студента, первоначальный опыт студента, знания, умения и навыки, необходимые для действий над предметами; результат – сформированные и накопленные умения, приобретенные знания, развиты черты личности студента.

Что касается технологической стороны, то организация самостоятельной работы студента может содержать следующие составляющие:

- технология подбора целей самостоятельной работы;
- технология подбора содержания самостоятельной работы;
- технология конструирования заданий;
- технология организации контроля.

Контроль самостоятельной работы студентов не должен быть самоцелью для преподавателя, прежде всего контроль должен стать мотивирующим фактором образовательной деятельности студента. Стоит ввести результаты выполнения студентами самостоятельной работы в показатели текущей успеваемости, от чего зависит рейтинг студента, окончательная оценка, а следовательно, стипендия или ее размер. Большому количеству студентов также важен и моральный интерес в форме общественного признания (на факультете, специальности, группе). Таким образом, эффективная реализация самостоятельной работы зависит от заинтересованности студентов в достижении результата, т.е. стойкой мотивации студента.

Литература:

1. Бойко Я. Організація самостійної роботи студентів у вищих педагогічних навчальних закладах / Я. Бойко // Рідна школа. – 2009. – №10. – С. 19-23.
2. Буряк В. Умови та засоби самоосвіти студентів / В. Буряк // Вища школа. – 2010. – №6. – с. 18-29.
3. Ткаченко М.В. Самостійна робота студентів як чинник професійного становлення майбутнього фахівця / М.В. Ткаченко // Наука і освіта. – 2008. – №1-2. – С. 107-110.

Рябець І. В., аспірант кафедри зв'язків з громадськістю, психології і педагогіки

Національного університету «Кисво-Могилянська академія»,

*Голубєва М. О., к.пед.н., доцент НаУКМА,
м. Київ, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЕКТУВАННЯ ЗАВДАНЬ ДЛЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ МАЙБУТНІМ ФАХІВЦЯМ ІЗ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

Система вищої професійної освіти знаходиться на етапі реформування згідно з Болонською декларацією та Законами України «Про освіту», «Про вищу освіту». Наразі відбувається практичне вдосконалення системи професійної підготовки, інтенсивний пошук більш ефективних форм, методів, засобів і технологій професійного навчання. Самостійна робота студентів (надалі – СРС) у ВНЗ – ключова складова якісної підготовки спеціалістів різних напрямів.

Викликами часу є наукові дослідження, які висвітлюють різноманітні аспекти удосконалення професійної підготовки майбутніх фахівців та характеризують сучасний розвиток педагогічної науки. На сьогодні одним із провідних аспектів теорій соціальних комунікацій постає процес визначення головних функцій фахівців зв'язків із громадськістю. Матеріалом для дослідження цього питання стали праці Д. Богуша, В.

Королька, А. Куліша, В. Моїсеєва, Г. Почепцова, О. Курбана, А. Ротовського, Є. Тихомирової, І. Слісаренка, О. Тодорової та інші.

В організаційно-педагогічному аспекті питання про професійну підготовку фахівців зв'язків із громадськістю в Україні можемо розглядати, починаючи з Постанови Кабінету Міністрів України №1719 від 13 грудня 2006 року «Про перелік напрямів, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційним рівнем бакалавра» та Постанови Кабінету Міністрів України № 787 від 27 серпня 2010 «Про затвердження переліку спеціальностей, за якими здійснюється підготовка фахівців у вищих навчальних закладах за освітньо-кваліфікаційними рівнями спеціаліста і магістра». Хоча провідний український фахівець із зв'язків з громадськістю проф. В. Г. Королько зазначає, що «перший вітчизняний навчальний посібник «Основи публік рілейшнз» було видано в 1997 р. У 1998 р. розпочато викладання курсу «Основи зв'язків із громадськістю» в Національному університеті «Києво-Могилянська академія». Цього ж року розпочала працювати перша ліцензійна комерційна Київська школа публік рілейшнз на базі Інституту соціології НАН України» [1, с. 53].

Президент Всеукраїнської громадської організації «Українська ліга із зв'язків з громадськістю» А. Ротовський пише, що «PR в Україні, ... – зовсім молода професійна сфера діяльності» (переклад з російської наш – І. Р.) [3, с. 15]. Тому на думку українського науковця О. Курбана «сучасна сфера зв'язків з громадськістю, ... , перебуває поки що в процесі пошуку власної базової теорії шляхом систематизації наявних розрізнених методологічних основ. Певні незручності, які виникають із цієї причини в практичній площині, західні дослідники більш-менш вдало компенсують завдяки наявності сталих професійних традицій, систем підготовки фахівців та ґрунтовної практики, напрацьованих протягом ХХ століття» [2, с. 124].

Наразі в Україні всебічно колективно обговорюються питання змісту навчальних планів із PR, форм організацій навчання, методики викладання, методів та засобів, прийомів та технологій, моделей PR-освіти в державних та комерційних ВНЗ.

Ключовою проблемою PR-освіти у ВНЗ України виступає організація СРС. Коли в навчально-виховному процесі майбутній фахівець із зв'язків з громадськістю перебуває на виробничій практиці, він стикається з низкою практичних проблем, які йому необхідно кваліфіковано вирішити. На цьому рівні студентам недостатньо проявити лише теоретичні знання, уміння, навички, але й сформувати практичні фахові компетентності. За місцем проходження практики студентів реальні проблеми трансформуються в досить складні задачі, завдання залежно від життєвої ситуації. Студент-практикант повинен вміти: успішно вести співпрацю із ЗМІ; володіти мистецтвом публічного виступу; вміти презентувати свою організацію і себе; вести профілактику конфліктів та володіти технікою розв'язання конфліктів; знати технологію усного виступу та написання прес-релізів та т. ін. Звідси витікає, що деякі із зазначених практичних умінь та навичок, можна сформувати та розвинути у студентів ще під час навчання на першому та другому курсах бакалаврату. Для цього слід сформулювати їх у формі практичних завдань для СРС дотичних до професійної діяльності, з перспективою їхнього використання на практиці. Наприклад, такими видами постійної самостійної роботи фахівця із PR виступають: складання медіа-карти, супровід корпоративного веб-сайту, підготовка різноманітних письмових звітів та т. ін. Під час навчального процесу ці види діяльності переважно носять теоретичний характер, тому, на нашу думку, їх слід трансформувати в адекватні, практично спрямовані завдання для СРС.

Отже правильна організація СРС, майбутніх фахівців зв'язків із громадськістю, створює умови для успішної реалізації професійних компетентностей в процесі проходження ними виробничої практики та в подальшій їхній фаховій діяльності.

Література:

1. Королько В.Г., Некрасова О.В. Зв'язки з громадськістю. Наукові основи, методика, практика. – Київ : Вид-дід «Києво-Могилянська академія», 2009. – 831 с.

2. Курбан О. В. Диагностика та моделювання PR-процесів : монографія. – Київ : Українська конфедерація журналістів, 2012. – 160 с.

3. Ротовский А. А. Системный PR. – Днепропетровск, 2006. – 256 с.

Саустьяненко Т.Л., доцент кафедры педагогики и психологии профессионального обучения института последипломного образования инженерно-педагогических работников УМО, г. Донецк, Украина

УПРАВЛЕНИЕ АКТИВИЗАЦИЕЙ САМОСТОЯТЕЛЬНОЙ РАБОТЫ ЧЕРЕЗ МЕТОДИЧЕСКИЙ МЕНЕДЖМЕНТ

Современный образовательный процесс направлен на развитие личности, способной к самостоятельному труду, творческому поиску, активной жизненной позиции. Это означает, что с самого начала обучения до его окончания должно увеличиваться время самостоятельной творческой работы, разнообразиться и усложняться ее формы и методы (Приложение 1).

Существенное значение в этом поступательном движении оказывает методический менеджмент, который способен регулировать отношения в системе «преподаватель-студент» в косвенном общении, осуществлять ведение обучаемых в поле научных знаний, побуждать их к самосовершенствованию.

Самостоятельная работа в учебное и внеучебное время должна быть системно связана, это осуществляется через методические компоненты, которые и осуществляют управление СРС, в частности через:

а) опорный схемо-конспект (разрабатывает педагог), при этом конспект является базовым стандартом для получения «удовлетворительно»; позволяет руководить учебным процессом, т.к. повышение оценки базового уровня связано с самостоятельной деятельностью студентов по «добыче» дополнительных знаний, проявлению активности и творчества; предоставляет возможность работать с лектором в диалоговом режиме, т.е. выполняет развивающую функцию;

б) методические рекомендации к СРС (стереотипизированы), несут на себе содержательно-организационную нагрузку, являются программой к действию студентов, в какой-то степени запрограммированы, но имеют широкий спектр варьирования в зависимости от индивидуальных предпочтений студента, а значит, выполняет развивающую функцию;

в) методические рекомендации по применению МАН (стереотипизированы), при этом нами используется сквозная подготовка, например, к игровому занятию, тем самым учебный процесс завязывается в один узел, и обеспечивает научную организацию учебной деятельности студента, ее эффективность и мотивацию, т.е. выполняет развивающую функцию;

г) учебно-контролирующие тесты выступают в виде интеграционного компонента (приема) организации самостоятельной деятельности, что способствует повышению эффективности работы студента, способствует развитию культуры учебной деятельности, т.е. выполняет развивающую функцию.

Таким образом, можно говорить об управлении активизацией самостоятельной работы через методический менеджмент как о фундаменте развивающей функции обучения.